

3.

Giấc mộng giữa ban ngày

Trải nghiệm đó chỉ là một giấc mơ hay là sự kiện có thực?

Ngày hôm đó, những cơn gió cuối xuân đem theo hơi ấm lướt qua da mặt đỏ gay, báo hiệu cho một buổi chiều oi ả sắp tới. Tôi bước đi trên con đường thênh thang thẳng tắp và bụi bặm mà không tài nào nhớ ra mình đang hướng tới một đích đến hay chỉ đang thong dong tản bộ trong vô định. Những tòa nhà phủ trắng như những manh áo vừa được giặt sạch bong, xếp san sát nhau thành hàng dài.

Đặt sau tấm kính dài ba thước của một cửa hàng là chiếc áo thể thao nhuộm màu nâu như lấm bụi. Những chiếc hộp gỗ được xếp đầy không gian cửa hàng, trông như một bàn cờ lớn. Bên trong mỗi chiếc hộp là vô số loại hạt giống đỏ, vàng, trắng, nâu, tựa như vô vàn hạt cát với muôn vẻ sắc màu. Những khung xe và lốp xe đẹp chất kín trong không gian chật hẹp, tối tăm đó. Lọt thỏm giữa các dãy nhà đơn điệu là một ngôi nhà hai tầng có treo một chiếc đèn cầu may - vốn đã tắt ngấm tự bao giờ - nằm e ấp sau cánh cửa nhỏ. Từ bên ngoài nhìn vào, ngôi nhà như bị chèn ép bởi hai tòa nhà sừng sững hai bên, trông đến là thê lương.

Giữa lòng đường là những cô gái tết tóc đuôi sam đang đứng thành vòng tròn, miệng không ngừng cất lên bài đồng dao.

Những giai điệu sầu bi ngân vang rồi tan biến dưới bầu trời mờ mịt trong tiết xuân sang. Trái lại, các cậu thanh thiếu niên đang chơi trò nhảy dây với tinh thần sôi nổi. Sợi dây dài không ngừng quất mạnh xuống nền đất rồi lại vung lên không trung. Giữa khung cảnh làng quê đó, hình ảnh một đứa trẻ đang tung tăng nhảy múa. Tất cả cùng hòa hợp tạo nên một bức tranh nên thơ được ghi lại trong tâm trí như cuộn phim tua nhanh.

Đôi lúc, vài ba chiếc xe ngựa nặng trịch lọc cọc chạy ngang qua làm rung động mặt đất và cả những căn nhà quanh đó. Đột nhiên, tôi nhận thấy điều kỳ lạ: một nhóm mười bốn, mười lăm người bao gồm cả người lớn và trẻ em đứng xếp thành hình bán nguyệt trên lề đường. Trên gương mặt là nụ cười rạng rỡ như thể đang chứng kiến một vở hài kịch. Một vài người trong số đó thậm chí còn bật cười thành tiếng. Sự tò mò thôi thúc tôi tiến lại gần hơn xem xét. Khi tiếp cận đám đông, tôi nhận ra một gương mặt sắc lạnh nổi bật giữa vô số nụ cười của quần chúng.

Sắc mặt anh ta tái nhợt, miệng há rộng như lấy hơi cho một tràng diễn thuyết dài. Cách hùng biện hùng hồn, đầy năng lượng kia cho thấy anh ta không phải một nhà buôn và cũng không thể là một nhà truyền đạo, bởi thái độ của người xem không hiện lên chút thành kính nào dành cho người đang phát biểu.

Rốt cuộc chuyện gì đang diễn ra ở đây? Mãi chìm vào dòng suy tư, tôi không nhận ra mình đã vô thức hòa vào đám đông và trở thành một phần của hình bán nguyệt đang đứng lắng nghe người đàn ông kia diễn thuyết. Bên dưới bộ tóc giả bóng lộn kia là gương mặt trái xoan tái mét. Đôi mắt híp, bộ ria gọn

ghẽ ôm lấy đôi môi đỏ rực đang liên tục mấp máy và không ngừng tuôn ra những lời xỉ vả thô tục. Chiếc mũi cao ướt nhẹp mồ hôi. Ngoài ra, từ ống quần, mọi người có thể nhìn thấy đôi chân trần dính đầy bùn đất để lộ ra ngoài.

“Tình cảm tôi dành cho vợ mình lớn tới mức nào ư?”

Dường như tôi đã đến đúng lúc bài diễn thuyết đang tới đoạn cao trào. Người đàn ông ngừng một nhịp và giương ánh mắt mãnh liệt chiếu xuống những gương mặt đang lắng nghe, rồi tiếp tục cất tiếng như tự trả lời cho câu hỏi bỏ ngỏ vừa rồi.

“Lớn tới mức nó khiến tôi muốn giết cô ấy! Đáng buồn thay, người đàn bà ấy đã phản bội tấm chân tình của tôi mất rồi.”

Những tràng cười rộn rã chợt bật ra từ đám đông xung quanh, gần như át mắng vế sau của bài phát biểu. “Tôi không biết đến lúc nào cô ấy sẽ bỏ tôi để đi theo người đàn ông khác.”

“Không! Có lẽ cô ấy đã bỏ rơi tôi từ rất lâu rồi.”

Tiếng cười đùa tiếp tục cất lên một lần nữa.

“Tôi không thể kìm lại nỗi lo lắng đang trào dâng trong lòng.”

Vừa nói, anh ta vừa lắc đầu tựa như đang diễn một vở kịch Kabuki trước vô số con mắt của dân chúng qua đường.

“Tôi bỏ bê việc làm ăn. Mỗi tối, tôi không ngừng chắp tay cầu xin cô ấy đừng bỏ rơi mình.”

Tràng cười vẫn giòn giã mỗi khi người đàn ông dứt lời.

“Hãy thế với anh đi! Rằng em sẽ không thay lòng đổi dạ, và đem tình yêu của mình cho người đàn ông khác... Vậy nhưng cô ta vẫn bỏ ngoài tai lời thỉnh cầu đó. Ngoài mặt cô ta tỏ vẻ bằng lòng và cố che mờ mắt tôi bằng những cử chỉ ân cần, lời nói ngọt

như các nhà thương buôn lành nghề, nhưng sau lưng tôi, ả ta vẫn lăng nhăng với tình nhân. Tuy nhiên, sự đối trả ấy đã bị tôi nắm thóp.”

Bỗng một tiếng nói cất lên, cắt lời người đàn ông. “Này. Vợ anh phục vụ tuyệt vời lắm đấy!” Theo sau là vô vàn tiếng cười khoái chí của đám đông. Người đàn ông diễn thuyết bỏ ngoài tai lời giễu cợt và tiếp tục nói.

“Thưa các vị, nếu trong hoàn cảnh của tôi, liệu mọi người sẽ làm gì? Các người có thể kiềm lại được sát ý hay không? Người đàn bà ấy rất hợp với kiểu tóc búi thấp và có thể tự tay buộc rất đẹp. Cô ta luôn ngồi trước bàn trang điểm, búi tóc, đánh phấn tô son hướng mặt về phía tôi rồi nở nụ cười dịu dàng với đôi môi đỏ thẫm.”

Dứt lời, anh ta nhún vai rồi bày ra bộ dạng vô cùng khoa trương. Đôi lông mày nhướn cao lộ ra biểu cảm ghê rợn. Đôi môi đỏ cong lên cũng không kém phần đáng sợ.

“Thời điểm đó, tôi đã nảy ra một ý tưởng chính là khiến người phụ nữ này vĩnh viễn không thể rời xa mình. Và thời điểm thích hợp nhất để làm điều đó là ngay bây giờ. Tôi cầm một chiếc dùi sắt, dùng hết sức bình sinh đâm một nhát vào gáy vợ mình. Ả ta chết ngay tức khắc khi nụ cười trước đó còn đọng lại trên môi. Thưa quý vị, xin hãy truyền cho nhau câu chuyện này. Rằng tôi, Magara Taro đây là một tên sát nhân. Hãy để tai tiếng này lan rộng hơn nữa.

Tôi đã chia xác vợ mình thành năm phần. Một phần thân, hai cánh tay và hai cẳng chân. Thật đáng buồn khi phải hành

xử với cô ấy theo cách đó nhưng tôi đâu còn cách nào khác. Đặc biệt là đôi chân trắng nõn nà đó..."

"Quý vị có nghe thấy tiếng nước chảy không?"

Anh ta đột nhiên hạ thấp giọng và chui đầu về phía trước, cặp mắt nhợn nhác nhìn quanh như sắp sửa tiết lộ cơ sự động trời.

"Hai mươi mốt ngày. Tôi đã để vòi nước chảy liên tục trong suốt hai mươi mốt ngày, vào cái thùng lớn đựng năm phần thi thể vợ tôi, để làm lạnh."

Giọng anh ta lí nhí tới nỗi tôi phải cẩn thận để lắng nghe từng lời.

"Đó là bí quyết của tôi. Bí quyết bảo quản xác chết. Bằng cách trên, thi thể sẽ hình thành lớp sáp và đóng vai trò như chất bảo quản tự nhiên."

"Sáp thi thể.." Thứ đó gợi tôi nhớ tới cuốn sách y khoa mang tên *Sáp thi thể* với bức hình chụp tác giả đã mốc meo. Rốt cuộc không một ai trong đám đông hiểu nổi người đàn ông kia muốn truyền tải điều gì. Tính chất mông lung và khó nắm bắt của câu chuyện khiến tim tôi trật vài nhịp trong giây lát.

"Phần thân và cặp chân tay trắng nõn nà bóng mỡ cuối cùng cũng hóa thành bức tượng sáp vô cùng đáng yêu."

"Ha ha ha. Nhà ngươi định lừa ai? Ngươi kể đi kể lại câu chuyện cũ rích biết bao nhiêu lần kể từ hôm qua mà không thấy chán hả?" Một khán giả lớn tiếng nạt nộ.

"Tất cả mọi người!" Người đàn ông bỗng nâng cao tông giọng. "Các người không hiểu sao? Các người sẵn sàng tin rằng vợ tôi bỏ nhà chứ không chịu chấp nhận sự thật kia sao. Nghe

cho rõ đây! Tôi đã giết vợ mình bằng chính đôi tay này. Không thể tin được đúng không? Ha ha ha!

Giờ vợ tôi đã thực sự là của tôi rồi. Tôi không cần phải lo lắng cô ta sẽ thay lòng đổi dạ nữa. Tôi có thể ôm hôn cô ấy bất cứ khi nào mình muốn. Cuộc sống của tôi giờ đây vô cùng viên mãn.

Tuy nhiên, tôi vẫn không thể không cẩn thận, bởi bản thân hiện giờ đã mang tội sát nhân. Cảnh sát sẽ tới khám xét bất cứ lúc nào. Vậy nên tôi đã nghĩ ra cách che giấu không thể nào khéo léo hơn. Một chỗ che giấu lý tưởng đủ để qua mắt cảnh sát và thanh tra. Này cậu kia, nhìn mà xem. Thi thể đang được trưng bày ngay trước cửa hàng của tôi đó."

Ánh nhìn của ông ta hướng thẳng về phía tôi khiến bản thân không khỏi giật mình, vô thức ngoảnh lại phía sau. Cho tới tận bây giờ, tôi đã không hề nhận ra chỗ này. Một cửa hàng treo tấm bảng hiệu ghi *Thuốc kê theo yêu cầu* được viết bằng phông chữ thường thấy. Bên trong đặt một hộp kính chứa mô hình cơ thể con người. Người đàn ông đứng la lối giữa lồng đường kia chính là chủ của tiệm thuốc này.

"Này cậu có thấy không? Chiêm ngưỡng người phụ nữ của tôi đi."

Không biết do ma xui quỷ khiến thế nào mà tôi đã vô thức tiến tới hiên trước cửa hàng. Nằm bên trong hộp kính ngay phía trước là khuôn mặt một người phụ nữ. Cô ta nở nụ cười tươi để lộ hai bên răng nanh. Bên dưới lớp sáp ghê rợn có thể dễ dàng trông thấy những mảng da ngăm đen y như của người

thật. Bằng chứng cho thấy đây không phải đồ giả chính là những sợi lông tơ mọc trên bề mặt.

Nỗi kinh hoàng khiến tim tôi đập mạnh trong thoáng chốc như thể sắp vọt lên tận cổ. Tôi lảo đảo lùi ra xa như bản nǎng mách bảo, vội vã rời khỏi mái hiên của hàng và tách dần khỏi đám đông mà không để người đàn ông kia nhận thấy. Khi ngoảnh đầu nhìn lại, tôi trông thấy một vị cảnh sát đứng ngay phía sau quan sát toàn bộ sự việc. Kỳ lạ thay, anh ta đứng nghe bài diễn thuyết với một nụ cười tươi rói như bao người khác.

“Anh cười cái gì vậy? Anh cứ để mặc ông ta sao? Anh không hiểu những gì người đàn ông đó nói à? Nếu anh nghĩ ông ta đang nói đùa thì hãy xem thứ nằm trong kia đi. Một thi thể đang được trưng bày ngay giữa lòng thành phố Tokyo đấy.” Định bụng kéo vai người cảnh sát vô tâm và la vào mặt anh ta, thế nhưng mọi sức lực trong tôi như tan biến hết. Đôi mắt quay mòng mòng, hai chân bước đi loạng choạng. Khung cảnh trước mắt biến thành con đường trắng xóa kéo dài vô tận. Hơi nóng từ mặt đất phả lên khiến hình ảnh những cây cột điện trở nên méo mó chẳng khác nào những cây rong đang đung đưa trên biển.